

Видение

Горският рязко натисна спирачка. „Какво е това?“ - рече си на глас. Не очакваше отговор, беше сам в колата. Огромна изненада. В далечината странна твар се шмугна в дола. Тяло на животно, но вместо глава - сияние. „Кентавър? Глупости! Може и да ми се е привидяло. Слънцето грееше срещу мен.”

Като малък винаги се смееше на бабините приказки за торбалановци, духове и вещици.

През десетките години скитане из горите беше виждал какви ли не животни: албиноси, с мутирала рога и муцуни, сакати. Но такава чудо срещаше за първи път.

След няколко седмици - същото видение. Докато вземе бинокъла - и то изчезна. Разтърка очи:

- Не, не съм мръднал. Не е мираж.

Веднъж сънува, че е полегнал на сянка под вековен бук. Птичките пееха, поточето ромолеше, отвреме-навреме слънчев лъч се заиграваше по лицето му. Пристигна самодива, яхнала видението. Коленичи, помилва го, прошепна нежни думи, обиколи с пръст лицето му, целуна страстно челото. Тялото стана натегната тетива на лък, душата се изстреля към висините... С никоя жена не беше стигал такава изживяване. И когато дойде божественият миг, самодивата грациозно скочи върху видението. Започна да го мами с ръка да я последва...

Събуди се с приятното усещане, че е преживял нещо небивало, но го хвана шубе от подканите да я сподери.

Започна всеки ден да дебне по няколко часа. Видението не се появяваше.

Отскоро работеше в ловното стопанство. Неудобно му беше да сподели с директора. Какво да обясни?

На третия месец щастието се усмихна. Няколко часа наблюдаваше от чакало животните и водеше дневник. И ето, на края на гората изплува видението. Клоните и храстите пречеха, но ясно различи тялото на елен лопатар. Вместо глава и рога - огромен бял ореол.

Не издържа и звънна на директора. Каза му какво вижда, а той се позасмя:

- Знам. Преди четири месеца елен лопатар навъртя с рогата топ сезал. Застреляй го.

Нямаше да го направи. Сезал или не, от сиянието насреща продължаваше да му се счува смехът на самодивата.